הפול המזמר

אגדה סינית

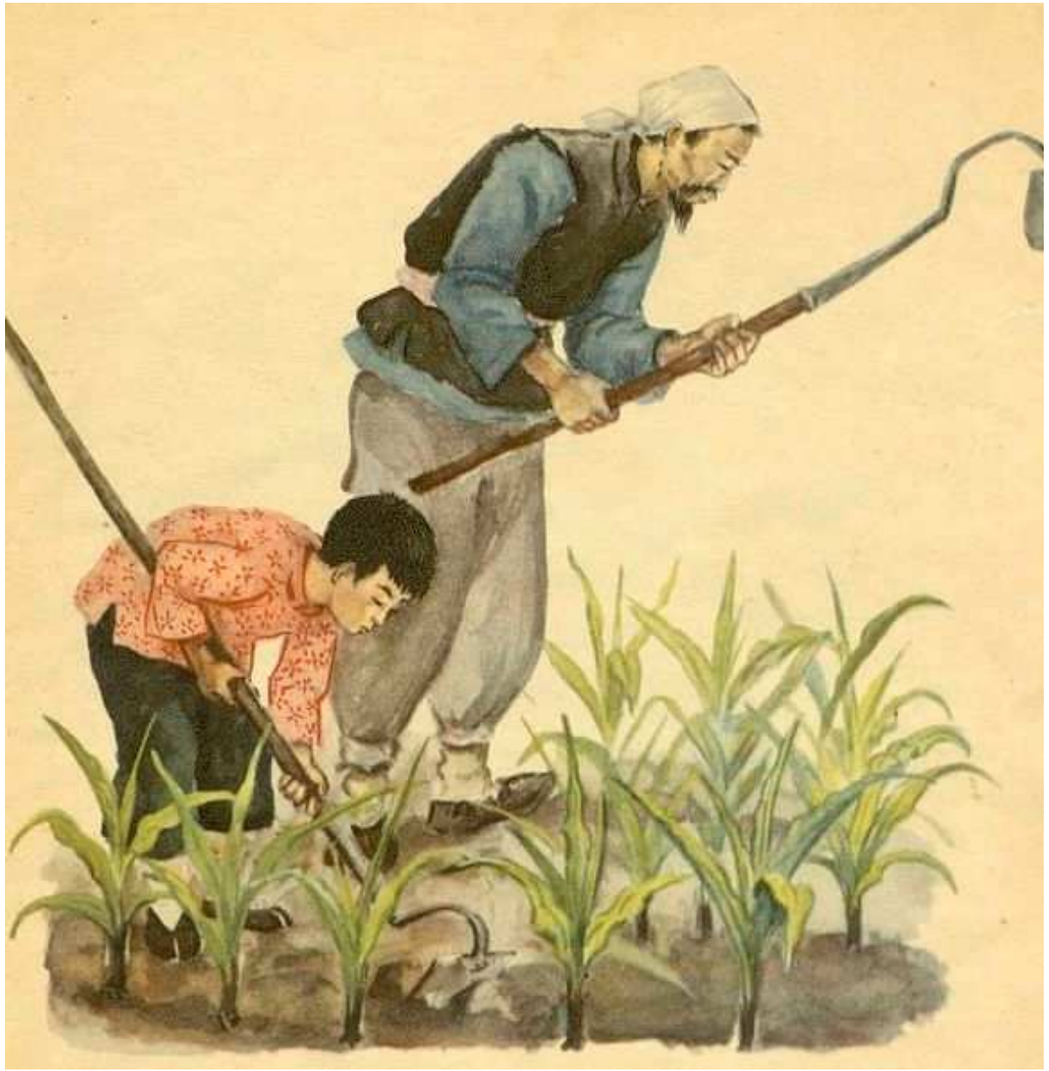

באחד הכפרים חי אבא עם בנו א-טו. הם עיבדו חלקת אדמה קטנה שלהם ומכך התפרנסו.
מיד עם זריחת השמש יצאו שניהם לשדה, עבדו בלי להרים את ראשיהם, ובכל זאת רק בקושי הצליחו להתפרנס.
אבא היה זקן ולא-טו, הבן הצעיר, קשה היה להרים את המעדר הכבד שהיה פי שלוש גדול ממנו.

פעם הבשיל פול בחלקה שלהם. לקראת צהריים אסף א-טו סל תרמילים, התיישב על סף הבית והתחיל לפצח ולנקות את הפולים.
ניקה וזמזם:
"פול כחול, פול אדום! אי-יה! אי-יה! פול אדם!"
ופתאום מישהו אמר:
"אין פול אדום!"
א-טו הרים את ראשו, הסתכל ולא ראה איש.
הוא הציץ פנימה לבית וגם שם לא ראה איש.
"אך, נדמה היה לי" חשב וחזר אל התרמילים.
"אי-יה, אי-יה פול כחול! אי-יה, אי-יה, פול אדום!"
שר שוב.
"אין פול אדום" נשמע הקול עוד יותר חזק מקודם.

א-טו השתומם מאוד. שוב הביט לצדדים, שוב הציץ אל מאחורי הדלת לבדוק האם לא מסתתר שם מישהו, אך לא היה שם איש.
"מוזר, מי זה המדבר?"
"זה דוי-אר הפול" שמע א-טו.
"איפה אתה?" שאל א-טו.
"כאן, בתרמיל הגדול ביותר"
א-טו חיפש בסל, הוציא את התרמיל הגדול ביותר ורצה לפצח אותו, אבל התרמיל נפתח בעצמו וממנו יצא אדם קטנטן, מהפדחת ועד הסוליות לא גבוה מזרת. העור שלו היה לבן כמו שלג וכל היתר ירוק – שערות ירוקות על הראש, הריסים ושמורות העיניים ירוקות. הוא לבש בגדים ירוקים ונעליים ירוקות.
א-טו ממש קפץ מהפתעה. הוא עוד מעולם לא ראה פלא כזה! אבל אחר כך התחיל לשאול:

"איך זה שאתה חי בתרמיל?"
"אני" ענה הפול "תמיד חי בתרמיל הגדול ביותר."
"ומה אתה עושה שם?"
"אני שר שירים."
א-טו שמח מאוד ואמר:
"זה טוב. אני אוהב שירים. עכשיו אמשיך לפצח את התרמילים ואתה תשיר לי."
הוא המשיך בעבודתו והפול שר:

"פצח תרמילים, טגן פול
תאכל לבריאות פול טעים."

כשהפול שר א-טו הרגיש בתוכו כוח נוסף.
האצבעות שלו התחילו ממש לרקוד בעבודה
והסל התמלא מהר בפולים נקיים.

"זה נפלא!" לחש א-טו מופתע "אנא פול, תישאר אצלנו."
"מסכים" ענה הפול "רק אל תשכח אותי כשאתה עסוק. ואני אשיר לך שירים."
למחרת א-טו שם את התרמיל הגדול בכיס ויצא יחד עם אבא לקצור חיטה. כשרק נגע בגבעול התבואה הפול התחיל לשיר בשקט:

"נאסוף חיטה ונביא לטחנה
נאסוף חיטה ונאפה לחם."

ושוב, כשא-טו שמע את שירו של הפול הרגיש בתוכו כוח מיוחד. התנועות שלו נעשו מהירות כמו משאבי רוח הרים, והעבודה הלכה כפליים מהר.
אבא שלו, שתמיד הלך קדימה בעבודתו, נשאר עכשיו מאחור והתלונן על זקנה.

כעבור יומיים יצא א-טו לעדור אדמה בחלקה שלהם. הוא לקח את תרמיל הפול אתו לעבודה וכשרק הרים את המעדר הפול התחיל לשיר:

"עובדים שוב ביחד. אחד, שתים שלוש, ארבע
נעדור את האדמה כדי שאפשר יהיה לזרוע."

וכמו שקרה קודם, כשרק א-טו שמע את השיר הוא התחיל לעבוד מהר יותר ואבא בשום אופן לא יכול היה להספיק אחריו.

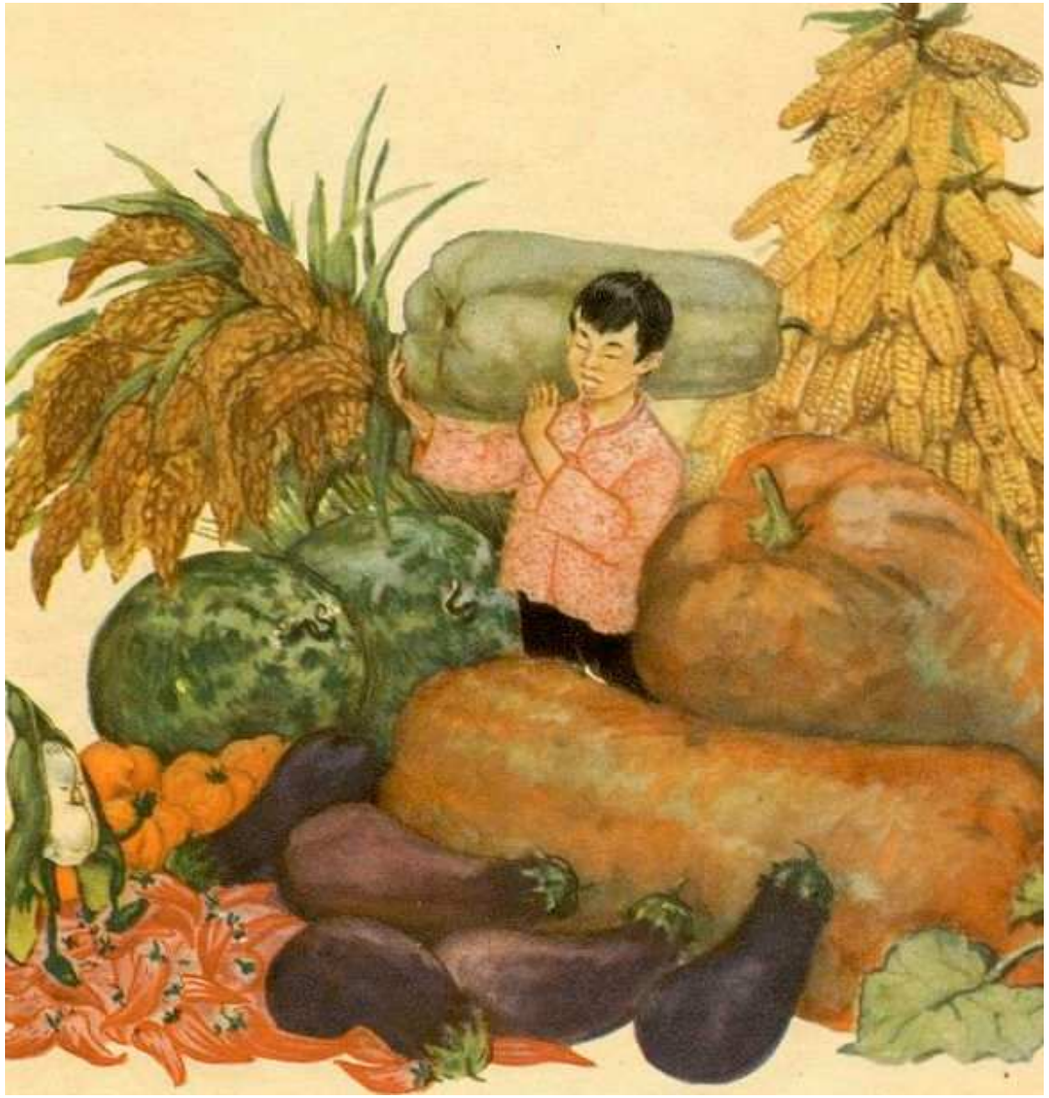

כל מה שהתחיל א-טו לעשות באותה השנה, עשה זאת כפליים מהר יותר מהרגיל וכמובן היבול שאספו היה גם טוב ועשיר יותר. האסם שלהם התמלא בגרעינים עד התקרה, חצילים גדלו כמו קישואים, קישואים כמו דלעת ודלועים כמו חביות.
אבא הודה לשמיים עבור היבול הטוב, כי הוא חשב שרק מזג האוויר היפה גורם להצלחתם.

בשנה הבאה, כששוב אספו פול וא-טו פיצח את התרמילים, ניגש אליו איש הולך בטל כלשהו. הוא התפלא מהפולים הגדולים ושאל את א-טו איך הוא יודע לגדל כאלה.
"אנו מכינים היטב את האדמה" ענה א-טו "וזרענו פול, והוא כבר גדל בעצמו, הבשיל בעצמו ונעשה גדול כזה."
"זה לא יכול להיות כל כך פשוט" ענה הולך בטל "זה נראה לי כמו מעשה של מכשף כלשהו."
"איזה מכשף? יש לי רק פול אחד שיודע לשיר" אמר א-טו.
"יודע לשיר? פול רגיל?" השתומם האיש.
"לא, לא רגיל! זה פול שחי בתרמיל גדול במיוחד."
"טיפש! זה מכשף! ואתה עוד מפצח תרמילים! הרי אתה יכול לקבל אצלו כל דבר שרק תבקש!"

ותוך ניצול הזדמנות הולך בטל גנב מא-טו את התרמיל שבו חי הפול המזמר. הרי לגנוב הוא ידע, כי מזה חיים הלכי בטל אלה, גונבים עמל של אחרים.
כשהגנב חזר הביתה הוא שם את התרמיל הגדול על השולחן וקרא:
"הי פול. צא החוצה."
התרמיל נפתח והאיש הקטן יצא לשולחן. עורו היה לבן כמו שלג.
"תבנה לי מהר בית גדול!" קרא הגנב.
"ומה תרצה עוד?" שאל אותו הפול המופתע, ועורו הצהיב.
"אני רוצה גם מיטה נוחה, הרבה בגדים יפים ורוצה עוד..." השתדל לחשוב הולך בטל "רוצה הרבה דג טעים, בשר, פירות מסוכרים..."

"ומה עוד?" הפעם העור של הפול נעשה ירוק.
"אני רוצה שק מלא זהב!" קרא בסוף הגנב הבטלן.
"ולשם מה לך כל זה?"
"לשם מה? אלבש בגדים יפים, אוכל אוכל טעים, אשכב במיטה נוחה ואומר לאחרים לעבוד בשבילי."
"ומה יעשו בינתיים הידיים והרגליים שלך?" שאל הפול שפניו נעשו אפורים,
"אם אחרים יעבדו אצלי יהיה לי הכל שדרוש. אז בשביל מה לי לעשות משהו עם הידיים והרגליים שלי?"
הפול חשב רגע ואמר:
"טוב. קח מעדר ובוא אתי. תמצא שם, באדמה, כל על מה שאתה חולם."

הבטלן תפס את המעדר המכוסה בקורי עכביש סמיכים, ויצא לשדה עם תרמיל הפול הגדול..
"עכשיו תרים את המעדר."
הבטלן הרים את המעדר, בטוח שעכשיו הוא ימצא כד חרס מלא זהב. והפול זימר:
"הי מעדר! תתרומם, תיגש לעבודה
הבאתי בטלן להתארח, תראה לו את מלאכה."
בפעם הראשונה בחייו הבטלן התחיל לעבוד בכל כוחו. ידיו בעצמן הרימו והורידו את המעדר והוא לא יכול היה להפסיק. עדר, עדר אבל לא ראה כל זהב.
"איפה הזהב?" שאל.
"תסבול עוד קצת" ענה לו הפול והמשיך לשיר.

הידיים כאבו לבטלן ופרט לאדמה חפורה
ושלשולי גשם לא היה בה כל זהב.
הוא התחנן, ביקש לנוח:
"תרחם עלי, פול. אני לא רגיל. תפסיק לשיר!"
"תתרגל לעבוד, אדם נבזה!" שר הפול והפסיק
לשיר רק כשהבטלן נפל ולא יכול היה יותר לזוז.
ואז הפול נעלם, כאילו כל לא היה קיים.
לא יום אחד ולא יומיים כאבו לבטלן העצמות,
אבל הוא חזר לשדה. התחיל לשיר את שירו של
הפול, וכל האביב עדר את האדמה, כי מאוד רצה
למצוא זהב. נכון. הוא לא מצא כד חרס עם זהב,
ולא מיטה נוחה, אך לעומת זאת בסתיו אסף
יבול, ויכול היה לקנות הרבה אוכל טעים ובגדים
יפים.
אומרים שמאז הוא כל הזמן שר שירים, וקודם
היה פותח את הפה רק כדי לאכול או לפהק.

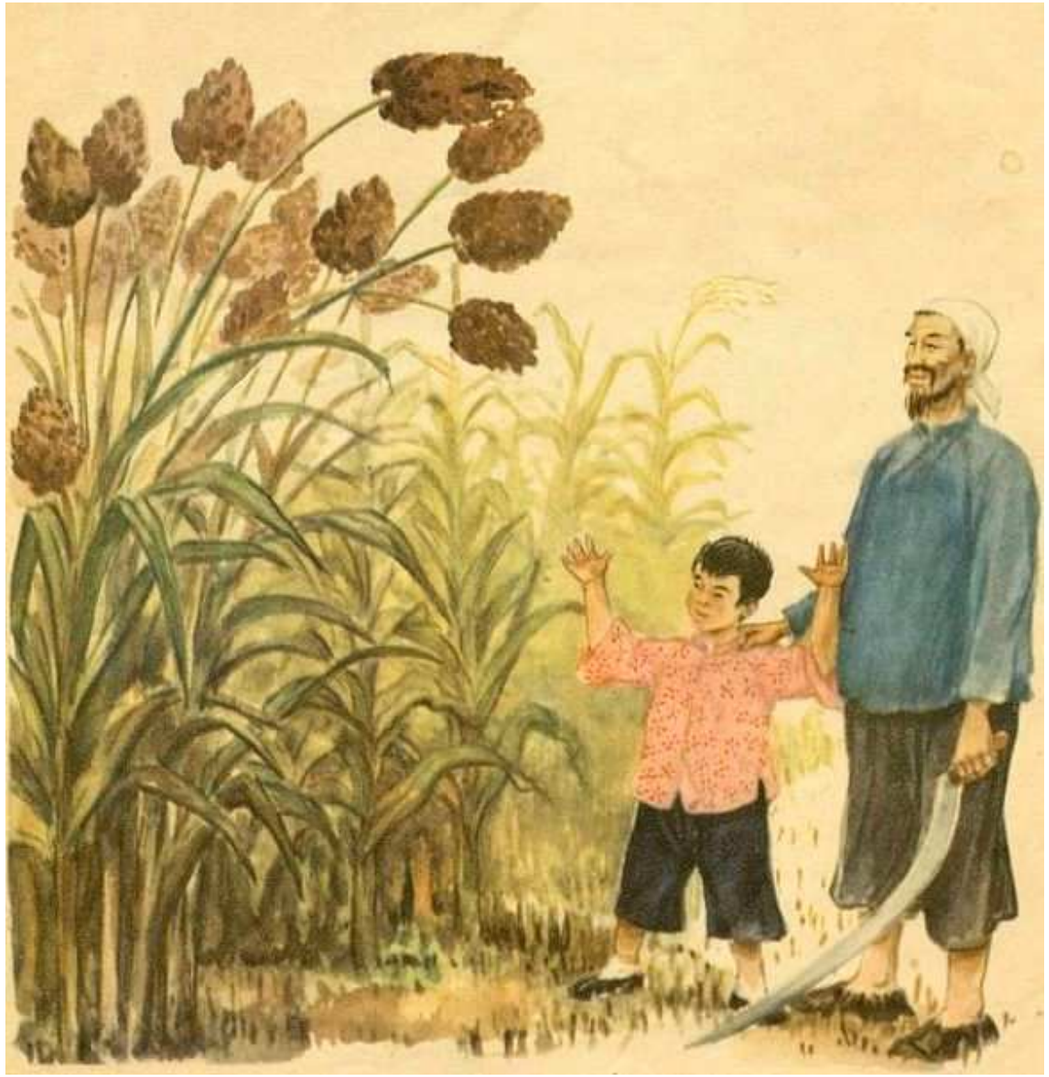

ומה קרה לא-טו ולאבא זקן?
א-טו התעצב זמן רב כשנשאר ללא החבר הטוב הקטנטן שלהם. קשה היה לעבוד בלי השירים השמחים שלו. אך פעם, כשא-טו הרים בקושי את המעדר הכבד הוא התחיל לזמזם בשקט:
"אנו עובדים שוב, אחד, שתיים, שלוש..."
והמעדר כאילו נעשה קל יותר. כל פעם מהר יותר ויותר היה א-טו מרים ומוריד אותו, כאילו השיר היה מכושף.
ושוב חלקה האדמה הקטנה נתנה יבול טוב.

מעכשיו כשא-טו ניגש לעבודה הוא שר תמיד את שירי הפול. הוא מאוד רצה לגדל תרמילים מה שיותר גדולים כדי למצוא בהם את דוי-אר הקטן ולשאול האם הוא מכיר שירים שיעזרו לאבא הזקן שלו לאסוף זרדים ביער.
והאם הצליח לגדל אותם? למה לא! הרי בשירים, ועוד במכושפים, אפשר לעשות כל דבר. תשאלו איפה עכשיו דוי-אר השמח? הוא עדיין חי בתרמילי פול גדולים. כי תרמילים גדולים כאלה צומחים אצל אלה שאוהבים לעבוד.